

Tóth Imre atya (Endrőd, 1903. január 1.-1964. március 7. Weland, USA Ontario állam)

Tóth Imre kovácsmester és Szabó Erzsébet öt gyermeke közül az egyetlen fiú Imre. Testvérei: Irma, Etus, Gizi, Eszter.

Iskoláit Endrődön végezte. A kitűnő tanuló tovább tanulását Bencze Sándor ig. tanító szorgalmazta. Így került Békéscsabára gimnáziumba. Az értelmes, szerény, mélyen vallásos fiú már gyerek kora óta foglalkozott a papi hivatás gondolatával. Apja azonban orvost kívánt belőle nevelni. A kitűnő érettségi után gyermekkori barátjával, Tímár Sándorral együtt felvették az orvosi egyetemre. Azonban Imre, bár elméletileg felkészült tanuló volt, de a szakmai gyakorlatokat (bonctan) nem szerette, kinszenvedést jelentett számára, olyannyira, hogy a második évfolyam elvégzése után már nem is ment kórházi gyakorlatra. Felvételre jelentkezett Esztergomba, az érseki papneveldebe. Ő maga mindvégig azt vallotta, hogy a két év orvosi képzés erősítette meg végleges elhatározásában. A testi gyógyításnál sokkal fontosabbnak tartotta a lelkit, melynek sikeres gyakorlásában segítségére szolgált a testi kórok ismerete, kezelése. Magába mélyedt, komoly, hithű fiatal életet élt.

1927. július 27-én szentelték pappá. Első szentmiséjét Endrődön mutatta be. Az érdeklődés olyan nagy volt, hogy hatalmas templomunk zsúfolásig megtelt, de szép számmal voltak, akik a falakon kívül lehettek tanúi e nagy eseménynek.

Káplárként tevékenykedett: Gyulán, Csorváson, Nagyszénáson, Hosszúpályiban és Budapesten is. 1943-ban kihelyezett káplánként Hunyára (akkor: Endrődszentlászló) jött). A hívők szeretettel fogadták komoly földijüket, aki fáradhatatlan volt a hitélet megerősítésében. 1957-ig szorgalmas lelkipásztori munkát végzett. A pártállam létrehozása után nem nézték jó szemmel sikeres munkáját, hiszen Hunyán volt a legmagasabb számarányú a hittanra járók száma. Először a nevelők egy részét (Tímár Klára, Bence József) helyezték el a községből. Amikor ez sem segítette a kívánt eszmei változást, Imre atyát letartóztatták, bebörtönözték. Vácott raboskodott, koholt vádakkal illették, mert állítólag bírálta a „béke-papság” gondolatát. Rövid vallomásának fő mondanivalója az volt; **„sem Istenem, sem Hazám, sem Népem ellen nem vétkeztem. Megadtam Istennek és a császárnak is, ami őket illeti. Sem haragosa, sem ellensége nem vagyok senkinek. Gyűlölet nincs szívemben, még azok ellen sem, akik ok nélkül ellenem cselekedtek.”**

Közben Gizella húga (Bodnár Ferencné) még 1927-ben kiment Amerikába. Tóth Imre atya is útlevelet kért, amit bizonyára, hogy minél előbb megszabaduljanak tőle, könnyen megkapott. 1957-ben az „Újvilág”-ba távozott. Welandba, (Ontario állam) népes magyar egyházközségbe helyezték, ahol korábban is kivándorolt magyar plébános volt. Fáradhatatlanul apostolkodott a magyarság megtartásáért, a

hitélet tisztaságáért. Azonban régebben észlelt szívpanaszai évről-évre erősödtek. Húgának írt levelében írta: Esztikém, kedves testvérem, érzem, és tudom, hogy a betegségem nem gyógyítható." 1964. március 7-én a templomban, misézés közben érte a halál. A közeli Niagara zúgása zenélt morajlón altató dalát. Becsületet szerzett a magyar névnek. Áldott legyen emléke!